

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095214304/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

lysninger, som hurtigt forsvandt, og under hvilke seltsomme skikkelser dukkede op af min tanks mørke. Men jeg forstod alligevel intet. Der kunde vel blasse anelser op i mig, men noget lys kom der ikke, og jeg blev betaget af en hæftig længsel, men osse af en dyb nedslæthed og en stærk bitterhed. Mine tanker slukkedes i tåge som upålidelige lygtensænd, jeg anede ny og mægtige gåder foran mig, og det syntes mig, at mit livs lykke måtte være inde-sluttet i deres løsning.

Dette her må du forklare mig, bad jeg, ellers får jeg aldrig mere ro i min sjæl. Hvis dette er livet, hvor har jeg da været, siden jeg ikke har set det? I hvilken østersskal har jeg siddet gemt? Det, som jeg her aner, opflammer mig mægtigere end alt, hvad jeg ved.

Du skal selv søge løsningen, svarede han; om du kan finde den, ved jeg ikke. Rejs ud, søg tilværelsen igennem, om der gives en så brændende sorg, en så overvældende glæde.

Hellere vil jeg forstå hin spottende musik, men allerhelst den sidste.

Den sidste, svarede han, er fra en verden, du endnu ikke kender, og før at kende den, må du være fri for alt, hvad der binder dig. Ti der er en verden, hvor hverken din sorg eller din glæde hersker, men hvor der kun findes det, som dit matte spørgsmål udtrykker har for, fordi din jordbundne sjæl ikke har fået det.

Det er det, jeg vil kende! råbte jeg. Vis mig den verden, du taler om.

Du nikkede manden så besynderlig, at mit hjerte begyndte at banke i voldsom spænding, og med et vink kaldte han nogle af sine spillemænd sammen.

Hør endnu dette, sa han. Det er livets strid og sejr, men ikke, som du hade tænkt dig det.

Jeg børte, og en hel verden viste sig for mig i et syn.

Hårdt, skarpt og bestemt faldt det som lummerslag; det er menneskehedens lenker, der smædes i koldt jern; lidenskabsløst og vel overvejede kommer slagene, de føres af en hånd, som ikke ryster, af en arm, som ikke har travlt; det skal nok blive færdigt, lenkerne skal udhantes med ombu, og de skal nok komme til at passe; hvad der tillader sig at svulme for stærkt eller rejse sig for